

51.

וואן שחור, משוריין, חנה ברחבת הכנסת. בתום מו"מ שנטה לטובתו במפתיע, זבולון קדם נענה להצעתו של אניל: חומרי הנפץ תמורת חמישה-עשר בני ערובה. חמישה עשר אנשים פחות ימותו הלילה.

המצב הפך נפיץ ומתוח. אניל הסתובב עצבני, מסווה את עצבנותו בחיוכיו השקטים, אבל מתחת לפני השטח געש ורעש. אנשיו, שנותרו עתה חמישה מתוך שישה, היו מתוחים גם הם.

לבואו של הוואן השחור קדמו דיונים מתישים בין זבולון לשאול. זבולון נטה לסרב להביא את חומר הנפץ, וכמוהו חיים אשכנזי. שאול לרנר וזאב אבשלום העדיפו להציל חמשה עשר בני ערובה, מאשר את בניין הכנסת.

"זאת תהיה חרפה לישראל", אמר זבולון בתקיפות, "קודם השבב, אחר כך בני הערובה!"

"הם עוד לא קיבלו את השבב".

"והם גם לא יקבלו אותנו. שנינו יודעים שישראל לא תוותר על השבב שלה, והאיראנים הללו לא יצאו עם שום דבר. ראש הממשלה בידיהם, בניין הכנסת בידיהם ועמו ארבעים בני ערובה..."

"אשר חייהם אינם שווים את כוח ההרתעה של ישראל!"

"זבולון, כוח ההרתעה של ישראל נפגע אנושות. אתה רוצה לשלוח את שייטת 13 או את סיירת מטכ"ל כדי לשחרר אותה? שנינו יודעים שאניל לא יניח לשום חייל להתקרב אל הכנסת מרחק קילומטר. הוא

מכיר את מבואותיה הסודיים של הכנסת והטמין שם פצצות, כפי שאמר, אין לנו דרך להיכנס. הכנסת תתפוצץ עם ראש הממשלה ויחידת העילית של איראן. מחיר כבד נשלם, אל נא נוסף לו את חייהם של חמישה עשר בני ערובה נוספים!"

"זה פתח למשא ומתן עם טרוריסטים!" רתח זבולון מזעם, "אף אחד לא עשה דבר כזה לישראל!"

דיוני מרתון סוערים נשמעו מסביב לשולחן. מלבד ארבעת "הגדולים" הצטרפו הרמטכ"ל, מפקד אמ"ן ויו"ר המלמ"ב אל הנושאים ונותנים. האחרון, מתוקף תפקידו כממונה על ביטחונה של מערכת הביטחון היה אמון בין היתר, על מניעת דליפת מידע מסווג.

זבולון קדם הכריע: שולחים את הטנ"ט.

ההוראה התקבלה בתדהמה בקרב הצבא, אבל הקצינים, אמונים על ציות דיקטטורי, צייתו. חומרי הנפץ המבוקשים נארזו במזוודות.

נתן אחרד, צעיר מיחידת החבלה של הצבא ומומחה לחומרי נפץ, נשלח לנהוג בוואן. הוא יצא לדרכו, מלווה בחמישה רכבים משוריינים, ואניל הורה שהוא לבדו יתקרב אל רחבת הכנסת.

השער נפתח, ונתן החליק פנימה. לבו הלם בעוז. האם יהפוך לקורבן ככל בני הערובה, או שלהפך, יצא בשלום ויציל את חייהם של חמישה עשר איש?

אניל עמד ברחבת הכנסת, פניו אטומות ומתוחות. אמין עמד לצדו, תת המקלע שלו שלוף ומכוון אל חמישה עשר איש, שנבחרו בגורל שערך אניל. חמישה עשר איש, שגורלם נחרץ לחיים.

"עצור", ציווה אניל בקול שקט. נתן עצר את הרכב. אניל פקד, "שניכם", הורה לשני אנשי משמר הכנסת שהיו בידי, "הוציאו את חומרי הנפץ".

אייל צילם את הסצנה, ידיו רועדות על המסרטה. הוא קיווה שלא קרע שום חוט חיוני בשעה שהכניס לתוכה את המיני-עוזי שלו. מזל

שהיא גדולה כל כך... נשימת כולם נעתקה. המאבטחים הורידו את המזוודות, מניחים אותן על רחבת הכנסת. אניל הורה בלחש לאמין, "חפה עליי". הוא פתח את המזוודות, והחל בוחן את הציוד. אחת לאחת, בדק את המזוודות. לבסוף נטל אחת מהן, התרחק עד לקצה הרחבה, הניח אותה ויצר, במהירות רבה, מטען חבלה לא גדול מן החומרים שקיבל.

הוא שם לעמוד ליד השבויים, לחץ על המתג, ופוצץ את המזוודה. רעם אדיר נשמע, הקירות רעדו, חלונות נשברו, והד הנפץ נשמע בעוז. אניל חייך בשביעות רצון, "טוב", אמר, "קדימה, עלו לרכב. משוחררים".

חמישה עשר האנשים צייתו, ועלו על הרכב המשוריין. בחוץ חיכו להם בני משפחה נרגשים ודומעים. נתן התניע, והתרחק מן הרחבה. השער נפתח, והרכב החליק החוצה בדרך בה נכנס. נשימתו של נתן, שעד כה הייתה מהודקת מחרדה, השתחררה. בני הערובה לא הריעו וצהלו בקול, הם זכרו את עשרים וחמשת האנשים שנותרו במליאה, ששעון החול שלהם הולך ואוזל.

זבולון, שביקש במפגיע לשחרר את סקלר או את ארז, נענה בשלילה צוננת. "אני מבין למה אתה מבקש אותם", אמר לו אניל, "ומאותה סיבה, אני רוצה שיישארו עמי. אני לא בוחר - א-ללה בוחר. אני עורך גורל, מי למוות, מי לחיים".

חמשה עשר המשוחררים יצאו אל הרחבה, אל המשפחות שחיכו להם בדמעות. לא נערכו תרועות שמחה, לא צולמו סצנות מרגשות של קבלתם ממוות לחיים. זבולון אסר על עיתונאים להיכנס, לא להכביד על בני המשפחות שיקריהם נותרו בכנסת. למשוחררים ניתנו חמש דקות עם בני משפחותיהם, ואחר נאספו לחקירה ישירה של ששת מפקדי גופי הביטחון.

כשהחל הגורל להיערך, חרד עומר שיעלה בו. הוא לא רצה לצאת מן הכנסת, לפני שהשלים את משימתו. כיצד יוכל להוסיף לחיות, בידיעה שיכול היה, אולי, להציל את חיי חבריו ולא עשה זאת? הוא נשם לרווחה, בחשאי, כשלא עלה בגורל. הוא אומן, בחר להילחם ולשרת את המדינה, הוא לא רוצה לערוק מן המערכה.

אניל לקח את המזוודות, והחל לטפל בהן בדרכו המיוחדת: למלכוד את הכנסת. עומר עקב אחר תנועותיהם המהירות, החדות, של הטרוריסטים. ברור היה לכל, שהם לא חושבים על יציאה מהארץ. הם עומדים להפוך לשאהידים, להפוך את הכנסת לקברם.

עומר לא ידע כמה זמן נותר לו. האנשים שניסו לפעול – נהרגו או נפצעו. הוא לא יכול להסתכן. אבל הוא חייב להסתכן. הוא היחיד שנותר עם כלי נשק כלשהו. הסכין הקטנה שלו עוד הייתה בין לחיו לשיניו, מאותתת על מיקומה. הוא צריך לעשות משהו. לו אך היה לו בן ברית אחד.

הכנסת ממולכדת. משיחה שקלט בין הטרוריסטים, הביין כי הכינו את מטעני החבלה לעוד שמונים דקות. בעוד שמונים דקות, תעלה הכנסת לשמים, באש, חומרי נפץ, ענן עשן וגופותיהם של עשרים וחמישה בני ערובה.

* * *

אייל נכנס אל אולם המליאה, המצלמה על כתפו. הוא צילם את בני הערובה, צילם את הטרוריסטים, ואחר ציווה עליו אניל להיכנס עמו לאחד החדרים הסגורים. הם שהו שם דקות ארוכות, ולבם של בני הערובה פרפר בחרדה. ברור היה להם, ומן השיחה שערכו אחר כך הטרוריסטים בינם לבין עצמם הבינו כי קלטו נכון: אניל מכין קלטת לרגע שאחרי. זאת הייתה הסיבה העיקרית לכך שהכניס כתב לכנסת. הוא רוצה להעביר מסר לישראל, אחרי מותו.

אייל יצא מן החדר בו הסתגר עם אניל, ופניו חיוורות כפני מת.

בני הערובה הביטו בו באימה משתקת. גם כשנכנס אל הכנסת היה חיוור, הם תלו זאת בחשש הנלווה למשימתו - עתה החוויר עוד יותר.

אניל נראה זחוח מן הרגיל. הוא מתכנן משהו. אייל הוכנס אל אולם המליאה כשרובה מכוון אליו, והחל מצלם את אנשי משמר הכנסת. אחד לאחד, אחד לאחד. המצלמה התעכבה על עומר, שנייה מעבר לדרוש. אייל קלט את המצמוץ העצבני, כיבה את המצלמה וניגש אליו, "מה הסיפור שלך?"

מוניר, שסקר את פעילותו של העיתונאי שמפקדו נתן לו יד חופשית למדי, נבח, "התרחק ממנו!"

"המפקד שלך אמר לי לראיין אנשים, להוציא כמה שיותר סיפורים החוצה. אתה רוצה לשאול אותו?"

מוניר היסס לרגע, ואחר חזר בו ושב אל מקומו, אצבעו על ההדק.

"איין לי שום סיפור". שומר משמר הכנסת לא יבטח בעיתונאי.

אבל באיש מוסד כן. "תישאר רגוע, ואל תיראה מופתע", לחש לו אייל, "אני לא עיתונאי. אני סוכן מוסד, ובמצלמה שלי מוטמן מיני עוזי. מה יש לך? משהו..."

עומר הקפיא במאמץ את שרירי פניו, "כן, יש לי סכין קטנה בין השיניים ללחיים. חשבתי שאולי אוכל לעשות אתה משהו".

"אולי תהיה לי לעזר. אתה מוכן להסתכן?"

"אני יותר מאשמח".

קולות עזים עלו מהחלונות. בכביש שלפני רחבת הכנסת פינתה המשטרה את קהל הסקרנים, ובני המשפחות הבוכיים שהתנגדו לעזוב את השטח. בחסות הרעש שהסב את תשומת ליבו של מוניר, נצמד אייל לעומר, מעביר לו בחשאי את הברטה שלו שחילץ בזריזות, בעת כיבוי המצלמה. "כשאאותת לך, תשתמש בזה. יש כאן רק תשעה

כדורים, חסוך בנשק. כדור לכל טרוריסט. אם פצעת - עבור הלאה. רק אם לא פגעת, תירה שוב. חכה לאות”.

אייל יצא מהמליאה, מבקש ללמוד - בעיני עיתונאי כביכול - כיצד ממלכד אניל את הכנסת. המצב היה חמור בהרבה ממה שחשבו בני הערובה, וממה שחשב זבולון. חמשה מטעני חבלה נותרו ברחבי הארץ, מושהים על פתיל קצר, והשֶׁלֶט שלהם נתון בידי של אניל. בכל רגע נתון עלולה ישראל לטבוע בנהרות של דם.

מישהו צריך לעצור את מטעני החבלה הללו, לפני שיתפוצצו. “אלו הם הערובה שלי להצלחה”, אמר לו אניל, “אם משהו יתפספס, הם פשוט יתפוצצו. בין אם אלחץ על השלט ובין אם לא. הם מחוברים לפתיל קצר”.

אייל שמע את הדברים, קלט אותם וידע שעליו לפעול במהירות. יש לו שעה אחת, אולי קצת יותר, עד לרגע הפיצוץ. הוא צריך לגלות היכן הטמינו הטרוריסטים את מטעני החבלה ולנטרל אותם, בטרם יגיע הפתיל הקצר שלהן לקצו.

* * *

מנחם ישב שעות ארוכות בחדר הקטן שהוקצה לו, והרהר. השוטרים - שוביו, דאגו לו לתעסוקה, למזון הולם, לכל מה שיכול היה לבקש.

מדי פעם נכנסו אנשים לחדר. ניצב משנה שלמה יפה היה ביניהם, ולו נטר מנחם יותר מכל. את נוכחותו של אורי שבתאי, סוכן המוסד שבא לעצור אותו, כיבד יותר. הוא היה שקט, בטוח בעצמו והייתה בו התנצלות כלשהי על הדרך בה הם נוהגים באיש הזקן.

יפה נכנס. כתמיד, התקמרו גבותיו של מנחם באי שביעות רצון. הוא המשיך לקרוא בעיתון שהחזיק, באותה תנוחה, מתעלם מנוכחותו של הקצין.

“מר גלבוץ?” יפה הבין לזעמו של הקשיש, ולא היה לו אכפת. כל עוד משתף האיש פעולה, הוא רשאי לכעוס ככל העולה רוחו.

מנחם הרים את עיניו, משווה להן הבעה קרה ככל שיכול היה. הוא לא אמר דבר, כי אם זקף גבותיו בשאלה.

“הבן שלך לא מסגיר את עצמו, על אף שפרסמנו בכלי התקשורת שנעצרת על ידינו”.

“אתה רוצה להאשים אותי בזה?”

“לא, אני רוצה שתדבר אתו”.

“חשבתי שאתם לא יודעים היכן הוא”.

“אנחנו יודעים. הוא נמצא בכנסת, מדבר עם אניל זידאן, ידידו הקרוב...”

* * *

אייל נדרך. הטלפון שהחדיר בתוך המצלמה, רטט. הוא הביט ימין ושמאל. איש לא הבחין, למרבה הנס. הוא עצר לרגע, כבודק את הקלטות שנותרו לו, וחילץ את המכשיר.

הוא פנה הצידה ושמע את הקול שהכיר מינקות, “אייל?”

“אבא?!“ אייל נדהם. אביו, האיש שסבל כל כך הרבה בשל מקצועו, נשמע מאושש משציפה לשמוע אותו.

“כן, כן”.

“מה... מה קורה אתך?”

“יכול להיות יותר טוב”, מנחם חייך חיוך מאולץ, “אבל, אתה יודע, בגילי אנחנו לא מבקשים הרבה”.

“הם פגעו בך?”

”מי?”

”שירותי הביטחון החביבים שלנו. ראיתי שנעצרת.”

”לא, אבל הם רוצים שתבוא הנה, לסגור עסקה.”

”עסקה?” אייל נשמע מחייך חיוך מר, ”אין לי עסקה לדון בה. מכל מקום, לא כעת.”

”הם אומרים ש...”

”שמה?” אייל נדרך.

”הם יפגעו בי אם לא תסגיר את עצמך”. קולו של מנחם היה חזק ויציב, ויפה חרק את שיניו. הקשיש לא פועל לפי התוכניות.

”תמסור להם בשמי דבר אחד: אני פועל להגנת המדינה, גם אם זה לא נראה להם כעת. אם מישהו ייגע בך, אשתמש בכל הכוח שיש לי - ויש לי כוח - כדי לנקום. לא אתחשב אז בטיעוני חוק ומשפט, כי לכך אומנתי.”

”ברגע זה אתה מאיים על איש חוק בעת מילוי תפקידו”, יפה, שחש שהשיחה סוטה לכיוונים אחרים לגמרי מאלו שצפה, עלה לשיחה, ”וזה לבד שווה מאסר של כמה שנים”.

”האמן לי, איש חוק יקר שאיני יודע את שמו, שזה לא מטריד אותי כרגע. אני דורש מכם לשחרר את אבי, להחזיר אותו למקומו ולעזוב אותו לנפשו. גם אם הייתי פושע, הוא לא אשם. זו סחיטה בלתי חוקית.”

”ואני מניח, שהמעשים שלך חוקיים.”

”חוקיים? לא. צודקים? כן. אין לי אליבי, עדים וסנגור. רק אחרי שייגמר הכל, אם אשאר בחיים, אוכל להוכיח לכם אם תרצו להקשיב.”

”אנחנו רוצים”.

”באמת?” אייל חייך במרירות, ומהר מאוד התעשת, ”אני רוצה לדבר עם זאב, ועכשיו”.

זאב עלה אל קו הטלפון אחרי דקה. אייל ערך עמו שיחה מהירה ופניו של זאב הלכו והחווירו. אייל סיפר לו את הידוע לו במהירות, ושניהם ידעו עד כמה קצר הוא הפתיל של מטעני החבלה המאיימים להתפוצץ.

”יש לנו עוד עשר דקות, עד שאניל יממש את איומו. הוא אמר שבכל שעה של איחור במסירת השבב - יפוצץ מטען חבלה אחד. אבל זה הולך להיות קצר יותר. אין לו שליטה עליהם”, קולו של אייל היה בהול ומתריע, וזאב הודיע לו, ”קיבלתי. נעשה הכל בשביל זה”.

* * *

עשר דקות אחרי כן, רעדה האדמה.

על מסכי ההצבעה של הח”כים שהפכו למסכי טלוויזיה, נראה עשן עולה, יללות אמבולנסים, כוחות ביטחון מוזנקים לאזור, ואש עולה ומתלקחת. להבות, פצועים, זעקות לעזרה...

אייל בהה במסך בשקט. עיני בני הערובה היו מושפלות אל הרצפה. אניל מימש את איומו, ופוצץ, מקץ שעה תמימה של עיכוב, את מטען החבלה הראשון.

פיגוע בלב לבה של ישראל. הראשון בשרשרת של חמישה פיגועים.

אניל נטל את מכשיר הקשר, ודיבר לעיני אנשיו, ”אתה רואה שאיני מוציא מילותיי לריק, זבולון קדם”, אמר חרש, ”את השבב, ומהר. יש לך עוד חמש עשרה דקות. מטען החבלה השני כבר בדרך”.